

ethvert lovligt og kristelig forsvarligt Middel at byde Lovbryderne Trods. Men da var „Tillidsmændene“ en Dag kommen til ham og havde anmodet ham om ikke at begynde nogen Agitation. Man havde — sagde de — „efter skriftligt Samraad med samtlige andre Kredse i Landet“ anset det for rigtigst foreløbig at bøje sig for Magthaverne, da man dog savnede Midler til at gøre en virkningsfuld Modstand. Selv Tømrer Nielsen, af hvem han snarere havde befrygtet en altfor ubehersket Opbrusen af saaret Rets- og Stolthedsfølelse, istemte — om end med mørk Mine — de andres Formaninger og forklarede, at man, som Sagerne nu en Gang stod, gjorde bedst i at lade Modstanderne løbe Linen ud.

Ogsaa af Væver Hansen havde han en sen Aften haft et Besøg, hvori denne paa sin sædvanlige hemmelighedsfulde Maade og med mange Omsvøb bebudede en „Forandring af den hidtidige Taktik.“ Ved samme Lejlighed havde han ytret noget om, at Sogneraadsformanden næppe havde vist sig at være sin fremskudte Plads fuldt voksen, og sluttelig var han fremkommen med nogle forblømmede Hentydninger til, at der maaske ogsaa i Sogneraadsformandens Privatliv fandtes Forhold, som ikke var heldige for en Mand, der stod som